

Oruç ve Arınma

Ruhun pınarından doya doya içmek için çamurdan kurtulmak ve arınmak şarttır.

Zira Bar Ebroyo'nun (1222-1286) **“Çamurdan arınmadan, pınardan içemeyiz”** sözü, hakikate ulaşmanın içsel bir dönüşüm gerektirdiğini vurgular. Bu anlayış, orucun özünü kavramamıza da ışık tutar. Oruç, yalnızca bedeni aç bırakmak değil, ruhu ve zihni arındırarak insanın öz benliğine ulaşmasını sağlayan bir disiplindir.

Çamur, insanın hırslarını, tutkularını, öfkesini ve dünyevi bağımlılıklarını temsil eder. Bu unsurlar, ruhu ağırlaştırarak hakikati algılamayı zorlaştırır. Oruç ise bu yüklerden kurtulma, sabrı ve manevi derinliği deneyimleme fırsatıdır. Açlık ve susuzluk, insanın dünyaya olan bağımlılığını hatırlatırken, oruç bu bağımlılığı aşarak ilahi bir kaynağa yönelmeyi sağlar.

Pınar, ruhun aydınlanmasını, ilahi bilgeliği ve saf bilinci simgeler. Oruç sürecinde insan, dünyevi alışkanlıklarını sorgular, zihnini ve kalbini arındırır. Ancak bu dönüşüm yalnızca bireysel bir arınma değildir; aynı zamanda zihinsel dar kalıplardan sıyrılmayı da içerir. Önyargılar, dar bakış açıları ve seçkinci yaklaşımlar da çamur gibidir; insanın zihnini ve ruhunu kirletir. Oruç, düşünceleri sadeleştirerek kibri törpüler, önyargıları zayıflatır ve insanı hakikate daha açık hale getirir.

Süryani geleneğinde oruç, yalnızca bedensel bir disiplin değil, ruhun beslenmesi ve özüne yönelmesi olarak görülür. Mor Efrem'in (306-373) dediği gibi, **”Oruç, insanın iç dünyasını aydınlatan bir fenerdir.”** Bu fener, karanlık düşünceleri ve duyguları aydınlatarak, doğru yolu bulmaya ve içsel huzura ulaşmaya yardımcı olur. Çünkü gerçek oruç, yalnızca yemekten ve içmekten uzak durmak değil, kalbi ağırlaştıran öfkeden, dili kirleten sözlerden ve zihni dağıtan gereksiz

düşüncelerden arınmaktır. Suruçlu Mor Yakup'a (450-521) göre, "**Gerçek oruç, ruhun yüklerinden kurtulmasıdır.**"

Oruç, bireysel bir ibadet olmanın ötesinde, toplumsal bir dayanışma ve birlik ruhu oluşturur. Süryani bilgeliği, insanın yalnızca kendini değil, çevresini de anlaması ve saygıyla yaklaşması gerektiğini öğretir. Oruç tutan, tutmayanı yargılamaz; tutmayan da tutana saygı gösterir. Gerçek oruç, sevgi ve birlik içinde yaşamaktır. Oruç, toplumsal adalete dair bir bilinç oluşturur; insanı israfa karşı uyarırken, yoksullarla empati kurmasını sağlar. Açlık deneyimi, insanı yalnızca bireysel bir disipline değil, ihtiyaç sahiplerini hatırlamaya ve onlarla dayanışmaya çağırır. Bu yüzden, Süryani geleneğinde oruç, paylaşım ve cömertlik ile tamamlanır.

Gösteriştten uzak, sadelikle yoğrulmuş bir yaşam, insanın özünü berrak görmesini sağlar. Menbeçli Mor Filoksinos'un (440-523) dediği gibi, "**Ruhun orucu, sevgiyle dolmaktır.**" Zira oruç yalnızca bir yoksunluk değil, bir doluluğa ulaşma hâlidir. En önemlisi, oruç Rab'be doğru bir yükseliştir; dış dünyadan sıyrılarak içimizdeki ilahi nefesi hissetmektir. Bizi besleyen ve birleştiren sevgiye yönelmektir.

Burada aktarılan içeriğe yakın duran videodaki Süryanice programı dinlemek isteyenler linki tıklayabilir:

<https://youtu.be/16erMx0FfDY?feature=shared>

Sevgiyle, anlayışla ve sevecenlikle.....

Yusuf Beğtaş